

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

9 Predestinare dublă

Acesta este un concept strâns asociat cu Teologia Reformată și cu calvinismul. În esență, ideea este că înainte de întemeierea lumii Dumnezeu a ales oameni pentru mântuire și pe alții i-a destinat pentru iad. Nu toți creștinii influențați de Teologia Reformată ar subscrie la această teză în acest fel. Se face adesea diferențierea că alegerea pentru mântuire nu este același lucru cu alegerea pentru pierzanie. În cazul alegerii pentru mântuire, Dumnezeu intervine pozitiv în viața oamenilor. El îi lasă pe toți ceilalți să se descurce singuri.¹ Marea majoritate vorbesc despre faptul că Dumnezeu a „trecut peste” unii oameni în mântuire.² Diferența este că una este activă, iar cealaltă pasivă.³

Comentatorul adept al Teologiei Reformate R. C. Sproul scrie:

O problemă chinuitoare cu predestinarea este că Dumnezeu nu Se decide sau nu prescrie să mântuiască pe toți. El își rezervă dreptul să Se îndure de cine vrea El. O parte din omenirea căzută primește harul și îndurarea alegerii. Dumnezeu ocolește restul, lăsându-i în păcatul lor. Cei nealeși au parte de dreptate. Cei aleși au parte de îndurare. Nimeni nu are parte de nedreptate. Dumnezeu nu este obligat să fie milostiv cu toți oamenii sau în mod egal cu toți.⁴

De ce este acest subiect atât de important? Nu ar putea părerile diferite să stea una lângă alta? - Ei bine, eu gândesc că modul în care gândesc despre acest subiect va avea o influență decisivă asupra imaginii mele despre Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care dorim să îl analizăm mai îndeaproape.

Este o greșeală să punem în legătură unilateral problema predestinării doar cu mântuirea eternă. Aceasta poate fi un aspect sau chiar o consecință a predestinării, dar aceasta nu descrie esența predestinării. Trebuie să luăm la inimă faptul că predestinarea se referă în primul rând la o *binecuvântare* pe care Dumnezeu a dorit să o acorde anumitor oameni, pe care i-a ales anterior în suveranitatea Sa. În Efeseni 1.3-5 aflăm câte ceva despre această dragoste și har de neînțeles, cu care Dumnezeu S-a gândit la noi înainte de timpurile eterne și a vrut să ne ofere un dar, cu

---

¹ A se vedea: <https://www.evangelium21.net/media/1047/bestimmt-gott-menschen-zum-verderben> [Accesat: 20.03.2025]; R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 204; W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien) 2018, pag. 758.

² Astfel și R C Sproul: „În cazul celor damnați, El nu lucrează răul în ei sau nu îi împiedică să vină la credință. În schimb, îi trece cu vederea și îi lasă în seama propriilor lor planuri păcătoase”. (*Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 204); Vezi și: J. MacArthur și R. Mayhue, *Biblische Lehre*, Berlin (EBTC) 2020, pag. 670-672.

³ Există diferențe și între creștinii influențați de Teologia reformată.

Vezi: <https://www.evangelium21.net/media/3245/reformierte-theologie> (paragraful „Erlösung”) [accesat: 20.03.2025].

⁴ A se vedea: R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 202.

Predestinare dublă

totul independent de problema păcatului și a nevoii de răscumpărare. Acest gând îndepărtează limitarea cuvântului predestinare, pe care unii oameni o pot simți atunci când se gândesc la el.

Așadar, nu este vorba în primul rând despre *mântuire*, ci despre *binecuvântare*. Eu îi pot da unuia dintre cei patru copii ai mei o binecuvântare deosebită, fără a-i condamna pe ceilalți prin acest fapt. Există, de asemenea, mulți credincioși (de exemplu, în Împărăția de o mie de ani), care nu au fost aleși înainte de întemeierea lumii, dar care totuși nu merg în iad.

Numai despre creștinii care aparțin Bisericii Noului Testament citim că au fost aleși înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4), pentru a poseda binecuvântările cerești, într-un timp în care nu exista lume și nici păcat. Însă, după crearea lumii și intrarea păcatului în această lume, aceste binecuvântări nu le-au putut fi date până când problema păcatelor lor nu a fost rezolvată. Cu toate acestea, mântuirea și iertarea păcatelor nu sunt scopul propriu-zis al predestinării. Ele sunt mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a ne apropia de El. Drept urmare, predestinarea include, de asemenea, mântuirea și iertarea păcatelor, dar acestea nu sunt scopul ei propriu-zis.

Nicidecum nu este așa, că înainte de întemeierea lumii Dumnezeu a văzut pe toți oamenii pe drumul spre iad și apoi i-a predestinat pe unii ca să nu ajungă în iad. Nu acesta a fost motivul predestinării și este punctul care stă în prim plan în Teologia Reformată - după cum arată și citatul din Sproul - ci era primirea unei binecuvântări deosebite. De aceea nu se poate spune că Dumnezeu *a destinat* oameni pentru iad și nici că El a *trecut cu vederea* oameni în ceea ce privește mântuirea. Dumnezeu vrea ca „*toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului*” (1 Timotei 2.4). Nu este așa, așa cum scrie R. C. Sproul mai sus, „că Dumnezeu nu Se decide sau nu prescrie să mântuiască pe toți”. Dimpotrivă, El a făcut totul pentru ca fiecare să poată veni. Dacă sunt oameni care merg în pierzare, nu este pentru că Dumnezeu nu a vrut ca ei să fie salvați, ci pentru că ei înșiși nu au vrut (compară cu Luca 14.16-24). În Romani 9.22 și 23 găsim tocmai această diferență. Există „vase ale îndurării”, pe care Dumnezeu „le-a pregătit dinainte pentru glorie” (versetul 23) și „vase ale mâniei”, care sunt „pregătite” (versetul 22), despre care *nu* se spune că Dumnezeu le-a pregătit. Ei s-au pregătit *singuri* pentru această judecată.

Uneori, în acest context este menționat⁵ Iuda 4: „Pentru că s-au strecurat anumiți oameni, *care de mult sunt scriși, dinainte, pentru această judecată*”. De aici se trage concluzia că Dumnezeu a respins oamenii în avans. Însă, acest pasaj biblic nu spune aceasta.

W.J. Ouweneel a spus într-o prelegere:

Versetul 4 din Epistola lui Iuda înseamnă, deci, că pentru acești oameni, care au acest caracter, judecata este deja stabilită. Pentru aceia dintre noi care sunt neevlavioși și vor continua să trăiască în această neevlavie, judecata este deja sigură. Ea a fost anunțată cu mii de ani în urmă. În Iuda 14 găsim o profeție a lui Enoh despre judecata acestor oameni. Această profeție datează din perioada dinaintea Potopului, deci este veche de cel puțin patru mii și jumătate de ani. Enoh profetește că Dumnezeu îi va judeca pe acești oameni răi la

---

⁵ A se vedea: W. Grudem, W. Grudem, *Biblische Dogmatik*, Bonn; Hamburg (VKW; Arche-Medien, 2018, pag. 757; Vezi și: J. MacArthur și R. Mayhue, *Biblische Lehre*, Berlin (EBTC) 2020, pag. 673.

Predestinare dublă

sfârșitul timpurilor, la venirea Domnului. În acest sens, judecata acestor oameni este deja de mult stabilită.⁶

Binecuvântarea menționată mai sus se referă la poziția deosebită a credincioșilor înaintea lui Dumnezeu în epoca actuală a creștinismului. Unii gândesc că mântuirea este tocmai binecuvântarea deosebită, dar de mântuire au parte toți credincioșii tuturor epocilor. Nu vreau să spun că mântuirea nu face parte din binecuvântare, dar nu acesta este accentul aici. Binecuvântarea deosebită constă în aceea că trebuie să existe o comuniune de oameni, care în *Hristos* sunt în același loc al dragostei Tatălui, ca Fiul (compară cu Efeseni 1). Este vorba despre „partea sfinților în lumină” (Coloseni 1.12) și despre faptul de a fi strămutați în „Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Această chemare și speranță *cerească* nu sunt suficient recunoscute de Teologia Reformată. Nu este recunoscut faptul că Biserica are o speranță și un destin diferite de ale tuturor celorlalți oameni înainte de Ziua Cincizecimii și de după răpire.⁷

Odată ce se înțelege că în cadrul predestinării este vorba în primul rând de o *binecuvântare*, doctrina conform căreia Dumnezeu a *ocolit* oamenii în mântuire sau, chiar mai rău, i-a *destinat* iadului, ceea ce este intolerabil pentru mulți, apare într-o lumină diferită. Pentru că predestinarea pentru o anumită binecuvântare nu are nimic de-a face cu faptul că oamenii care nu primesc această binecuvântare ar fi *destinați* iadului sau ar fi fost *trecuți cu vederea* pentru mântuire. Cel mult, ei au fost lăsați în afara distribuirii binecuvântării deosebite prin suveranitatea lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, citim pentru cine a fost pregătit iadul: el a fost „pregătit pentru diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41), dar nu pentru oameni. Chiar și numai aceasta arată că Dumnezeu nu S-a gândit niciodată să *destineze* oameni pentru iad. Fără căderea în păcat, niciun om nu ar merge vreodată în iad. Dirk Schürmann scrie:

Oamenii merg în iad din cauza propriilor lor păcate și pentru că nu au vrut să accepte mântuirea și nu pentru că Dumnezeu „i-a trecut cu vederea” pentru mântuire. Dumnezeu oferă mântuirea tuturor oamenilor, iar lucrarea lui Hristos este suficientă pentru toți:

- Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2.4).
- Hristos este „ispășirea ... pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.2).
- El a dat prețul răscumpărării în favoarea tuturor (compară cu 1 Timotei 2.6).
- El a murit în favoarea tuturor (compară cu 2 Corinteni 5.15).

Omul a fost destinat inițial pentru pământ (compară cu Geneza 1-2) și nu pentru cer - și cu siguranță nu pentru iad. Fără căderea în păcat, toți oamenii, care înainte de întemeierea lumii nu au fost aleși pentru binecuvântări cerești deosebite, ar fi trăit etern pe pământ. Și mulți dintre acești oameni vor trăi efectiv pe pământ pentru eternitate (compară cu Apocalipsa 21.1-8)! De asemenea, toți acești oameni au fost răscumparați prin sângele Mielului lui Dumnezeu, dar nu toți au primit binecuvântările cerești și vor locui etern cu Dumnezeu în cer. Un al treilea grup de oameni, care nu au vrut să Îi dea glorie lui

---

⁶ Sursa: <https://www.soundwords.de/a935.html>. (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/predestinare-dubla-in-epistola-lui-iuda-a16167.html>).

⁷ Vezi capitolul 14: „Poziția cerească a credinciosului”.

Predestinare dublă

Dumnezeu, își vor petrece eternitatea în iad din acest motiv, în locul care nu le-a fost destinat lor, ci diavolului și demonilor.⁸

Unii doresc să rezolve problema legată de predestinare fiind de părere că nu credinciosul individual este cel predestinat, ci Biserica⁹ ca atare sau starea „în Hristos” sunt „predestinate” pentru anumite binecuvântări. Dacă nu credinciosul individual este cel predestinat, ci doar Biserica ca atare sau toți cei care sunt deja „în Hristos”, atunci nu mai trebuie să discutăm dacă Dumnezeu a trecut cu vederea pe cineva sau chiar dacă l-a destinat iadului. Toți cei care cred Evanghelia fac parte din Biserică sau sunt „în Hristos”. În acest caz problema predestinării personale nici nu se mai pune, deoarece Dumnezeu nu a predestinat individul, ci Biserica ca atare sau o stare de credință. Înțeleg dorința de a rezolva unele dificultăți de interpretare, dar Efeseni 1.4 spune „după cum *ne-a* ales [pe noi]” și acești [pe noi] au trebuit să fie răscumpărați, după cum arată versetul 7, și nu spune „după cum *a* ales *Biserica*”. Oricine se gândește la Biserică atunci când aude cuvântul „noi” ar trebui să țină cont și de faptul că Epistola către Efeseni nu a fost scrisă Bisericii, ci „sfinților și credincioșilor în Hristos Isus” (Efeseni 1.1) și că filiația („fiind rânduiți dinainte pentru înfiere” - Efeseni 1.5) se referă la credinciosul individual și nu la Biserică ca întreg. Biserica ca întreg intră în centrul atenției în Efeseni 1 abia începând cu versetul 19.

În acest capitol, am analizat dacă predestinarea înseamnă că Dumnezeu a „trecut cu vederea” oameni la mântuire. Unele lucruri rămân cu siguranță dificile pentru noi și nu putem rezolva fiecare zonă de tensiune. Dar poate că reflecțiile mele și cele pe care le-am găsit la alți învățători ai Bibliei ne pot ajuta să aruncăm un pic mai multă lumină asupra subiectului. În cele din urmă, ceea ce contează este să recunoaștem că avem un Dumnezeu infinit de mare și înțelept, care este capabil să aducă împreună lucruri despre care noi abia avem o idee. Pentru aceasta ne plecăm cu reverență înaintea lui Dumnezeu și pentru aceasta ne închinăm Lui.

Bruce Anstey comentează:

Oamenii încearcă să împace harul suveran de alegere al lui Dumnezeu în mântuire cu responsabilitatea omului de a crede în Evanghelie, dar, făcând aceasta, ei devin adesea unilaterali în interpretările lor. Adevărul este că ambele linii ale adevărului merg în paralel în Scriptură, fără a se contopi una cu cealaltă. Ca cele două șine ale unei căi ferate: pentru ochii noștri, ele par să se unească în depărtare, dar, desigur, nu este așa. Deoarece căile lui Dumnezeu sunt „de nepătruns” (Romani 11.33), noi nu ar trebui să încercăm să aducem la unison acestea în mintea noastră, ci să le lăsăm așa cum sunt în Scriptură. Dumnezeu vrea ca noi să le cunoaștem și de aceea sunt în Scriptură, dar El nu ne-a cerut să le armonizăm. El știa foarte bine că păcătoșii lăsați de capul lor nu L-ar alege pe Hristos, așa că a mers mai departe și ne-a pus deoparte pentru binecuvântare, alegându-ne. La un moment dat în istoria noastră, am crezut Evanghelia și am primit binecuvântarea mântuirii. Modul în care aceste lucruri funcționează împreună este dincolo de înțelegerea noastră umană.

---

⁸ A se vedea: *Auserwählung - wozu?* de D. Schürmann <https://www.soundwords.de/a12811.html>. (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/predestinarea-pentru-ce-a12905.html>.)

⁹ A se vedea: J. F. Parkinson, *Erwählung - Wer, wie und wozu?*, Düsseldorf (CMV Hagedorn) 2010.

Predestinare dublă

Doctrina predestinării este cel mai umilitor adevăr din Biblie, deoarece arată că omul este complet neajutorat și incapabil să facă ceva pentru el însuși. Este, de asemenea, unul dintre adevărurile cele mai glorioase pentru Dumnezeu din Sfânta Scriptură. Din moment ce El a făcut totul pentru mântuirea noastră, El primește pe bună dreptate toate meritele și toată gloria! Chiar dacă nu înțelegem pe deplin aceste lucruri, adevărul predestinării divine ar trebui să provoace laudă în inimile noastre.¹⁰

William MacDonald comentează:

Pentru mintea umană, aceasta prezintă o dificultate. Cum poate Dumnezeu să aleagă pe unii și totuși să ofere mântuirea tuturor? Sincer, aceasta rămâne o taină. Dar este o taină doar pentru noi, nu și pentru Dumnezeu. Cel mai bine este să credem ambele doctrine, deoarece Biblia le învață pe amândouă. Adevărul nu se găsește undeva între alegere și liberul arbitru uman, ci în ambele aspecte, care ne pot părea extreme. W.G. Blaikie rezumă: „Suveranitatea divină, responsabilitatea umană și oferta gratuită și atotcuprinzătoare a harului sunt conținute fără excepție în Scriptură și, deși nu le putem aduce la unison cu logica noastră, toate acestea ar trebui să aibă un loc ferm în gândurile noastre.”¹¹

Recomand cu plăcere excelentul articol *Auserwählung - wozu?*¹² de D. Schürmann pentru o privire mai aprofundată asupra acestui subiect.

Titlul original: Doppelte Prädestination
Sursa: Reformatorische Theologie - was steckt dahinter?
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 79-86.

---

¹⁰ B. Anstey, *The First and Second Epistles of Peter*; CHP 2018, pag. 21,22.

¹¹ W. MacDonald, *Kommentar zum NT*, Bielefeld (CLV) 2021, pag. 892.

¹² Sursa: <https://www.soundwords.de/a12811.html>. (Traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/predestinarea-pentru-ce-a12905.html>.)